

Prozatímní vydání

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (šestého senátu)

27. června 2018(*)

„Řízení o předběžné otázce – Společný systém daní z přidané hodnoty (DPH) – Nárok na odpočet daní zaplacené na vstupu – Hmotné právní podmínky nároku na odpočet – Skutečné dodání zboží“

Ve spojených věcech C-459/17 a C-460/17,

jejichž předmětem jsou dvě žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podané rozhodnutími Conseil d'État (Státní rada, Francie) ze dne 21. července 2017, došlými Soudnímu dvoru dne 31. července 2017, v řízeních

SGI (C-459/17),

Valériane SNC (C-460/17)

proti

Ministre de l'Action et des Comptes publics,

SOUDNÍ DVŮR (šestý senát),

ve složení C. G. Fernlund (zpravodaj), předseda senátu, J.-C. Bonichot a E. Regan, soudci,
generální advokát: P. Mengozzi,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za společnosti SGI a Valériane, L. Borém, advokátem,
- za francouzskou vládu D. Colasem, E. de Moustier a A. Alidière, jako zmocněnci,
- za italskou vládu G. Palmieri, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s P. Gentilim, avvocato dello Stato,
- za Evropskou komisi N. Gossement a J. Jokubauskaitė, jako zmocněnkyněmi,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce se týkají výkladu článku 17 šesté směrnice Rady 77/388/EHS ze dne 17. května 1977 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obrátu – Společný systém daní z přidané hodnoty: jednotný základ daní (Úř. věst. 1977, L 145, s. 1; Zvl. vyd. 09/01, s. 23), ve znění směrnice Rady 91/680/EHS ze dne 16. prosince 1991 (Úř. věst. 1991, L 376, s. 1; Zvl. vyd. 09/01, s. 160) (dále jen „šestá směrnice“).

2 Tyto žádosti byly předloženy v rámci dvou sporů mezi společnostmi SGI (C-459/17) a Valérie SNC (C-460/17) na straně jedné a ministre de l'Action et des Comptes publics (ministr veřejné správy a veřejných rozpočtů) na straně druhé ve věci nároku na odpočet daní z přidané hodnoty (DPH) při nákupu investičního majetku.

Právní rámec

Unijní právo

3 Článek 2 šesté směrnice stanoví:

„Předmětem daní z přidané hodnoty je:

1. dodání zboží nebo poskytování služeb za protiplnění uskutečně v tuzemsku osobou povinnou k dani, která jedná jako taková;

2. dovoz zboží.“

4 Podle článku 3 této směrnice:

„1. Pro účely této směrnice se:

– ‚územím členského státu‘ rozumí tuzemsko, jak je vymezeno pro jednotlivé členské státy v odstavcích 2 a 3,

– ‚Společenstvím‘ a ‚územím Společenství‘ rozumí území členských států, jak je vymezeno pro jednotlivé členské státy v odstavcích 2 a 3,

[...]

2. Pro účely této směrnice se ‚tuzemskem‘ rozumí území v působnosti Smlouvy o založení Evropského hospodářského společenství, jak je vymezeno pro jednotlivé členské státy v článku 227.

3. Z pojmu ‚tuzemsko‘ jsou vyloužena následující území jednotlivých členských států:

[...]

– Francouzská republika:

zámořské departementy.

[...]“

5 Podle čl. 5 odst. 1 uvedené směrnice „[s]e výrazem ‚dodání zboží‘ rozumí převod práva nakládat s hmotným majetkem jako vlastník“.

6 ?lánek 10 odst. 1 a 2 téže sm?rnice stanoví:

„1.

a) ‚Uskute?n?ním zdanitelného pln?ní‘ se rozumí situace, p?i níž se napl?ují právní podmínky pro vznik da?ové povinnosti.

b) ‚Da?ovou povinností‘ se rozumí povinnost odvést da?, jejíž spln?ní mohou finan?ní orgány k ur?itému dni na základ? zákona požadovat od da?ového dlužníka bez ohledu na skute?nost, že úhrada dan? m?že být odložena.

2. Zdanitelné pln?ní se uskute?ní a da?ová povinnost vzniká dodáním zboží nebo poskytnutím služby. [...]

[...]“

7 ?lánek 17 odst. 1 a 2 šesté sm?rnice stanoví:

„1. Nárok na odpo?et dan? vzniká okamžikem vzniku da?ové povinnosti z odpo?itelné dan?.

2. Jsou-li zboží a služby použity pro účely jejích zdanitelných pln?ní, je osoba povinná k dani oprávn?na odpo?íst od dan?, kterou je povinna odvést:

a) da? z p?ídané hodnoty, která je splatná nebo byla odvedena s ohledem na zboží nebo služby, jež jí byly nebo mají být dodány jinou osobou povinnou k dani;

[...]“

Francouzské právo

8 ?lánek 199j ?ást B bod I code général des impôts (všeobecný da?ový zákoník) ve zn?ní použitelném na spory v p?vodních ?ízeních (dále jen „CGI“) stanoví:

„Poplatníci s bydlišt?m ve Francii ve smyslu ?lánku 4 B mají nárok na slevu na dani z p?íjmu na základ? nových produktivních investic, které uskute?ní v zámo?ských departementech, v Saint Pierre a Miquelonu, Mayotte, Nové Kaledonii, Francouzské Polynésii, ostrovech Wallis a Futuna a na Francouzském jižním a antarktickém území, a to v rámci spole?nosti vykonávající zem?d?lskou nebo pr?myslovou, obchodní nebo ?emeslnou ?innost upravenou v ?lánku 34.

[...]

Ustanovení prvního pododstavce se použije na investice uskute?né spole?ností, na kterou se vztahuje režim zdan?ní stanovený v ?lánku 8, nebo skupinou uvedenou v ?láncích 239c nebo 239c ?ásti C, ve kterých mají majetkový podíl [...] poplatníci s bydlišt?m ve Francii ve smyslu ?lánku 4 B. V takovém p?ípad? se sleva na dani uplatní u spole?ník? nebo ?len? v pom?ru odpovídajícím jejich podílu na spole?nosti nebo skupin?.

[...]

Sleva na dani stanovená v této ?ásti I se vztahuje na produktivní investice, které jsou podniku poskytnuty k dispozici na základ? nájemní smlouvy [...].“

9 Podle ?lánku 271 CGI:

„I. Dať z pŕidané hodnoty, ktorou byly zatížené jednotlivé složky tvoŕící cenu zdanitelného plnŕní, je odpoŕitatelná od danŕ z pŕidané hodnoty, která se vztahuje na toto plnŕní.

[...]

II. 1. Jsou-li zboží a služby použity pro účely jejich zdanitelných plnŕní, a za podmínky, že tato plnŕní zakládají nárok na odpoŕet, je daní, ktorou osoby povinné k dani mohou odeŕíst:

a) dať, která je uvedena na fakturách vystavených v souladu s ustanoveními ŕlánku 289, pokud na uvedených fakturách mohla být legálnŕ vykázána;

[...]“

10 ŕlánek 272 odst. 2 CGI uvádí:

„Dať z pŕidané hodnoty, která byla vyfakturována za podmínek stanovených v ŕl. 283 bodŕ 4, nemŕže pŕijemce faktury odeŕíst.“

11 ŕlánek 283 odst. 4 CGI stanoví:

„Pokud faktura neodpovídá dodávce zboží nebo poskytnuté službŕ, nebo uvádí cenu, ktorou kupující ve skutečnosti nemusel zaplatit, je dať povinna odvést osoba, která fakturu vystavila.“

12 Podle pŕedkládajícího soudu z ŕlánku 271 a ŕl. 272 odst. 2, jakož i z ŕl. 283 odst. 4 CGI vyplývá, že osoba povinná k dani není oprávnŕna od DPH, ktorou je povinna odvést, odeŕíst DPH, která je uvedena na faktuŕe vystavené na její jméno osobou, která jí nedodala zboží nebo neposkytla služby.

Spor v pŕvodním ŕízení a pŕedbŕžná otázka

13 SGI a Valérieane jsou spoleŕnosti založené podle francouzského práva se sídlem na ostrovŕ Réunion (Francie), které se zabývají realizací investic, u nichž existuje nárok na slevu na dani, ktorou stanoví ŕl. 199j ŕást B CGI. V rámci pravidel uvedených v tomto ŕlánku uvedené spoleŕnosti nabývají investiční majetek, který má být pronajímán provozovatelŕm usazeným na ostrovŕ Réunion.

14 Po kontrole účetnictví administration fiscale (daťová správa, Francie) zpochybnila nárok spoleŕností SGI a Valérieane na odpoŕet DPH uvedené na rŕzných fakturách za poŕízení investičního majetku mimo jiné z důvodu, že tyto faktury neodpovídaly žádnému skutečnému dodání. Proto daťová správa vydala dodatečné platební výmŕry na DPH vŕŕi spoleŕnosti SGI za ŕtvrté ŕtvrtletí roku 2004 a za první dvŕ ŕtvrtletí roku 2005 a vŕŕi spoleŕnosti Valérieane za tŕetí ŕtvrtletí roku 2004.

15 Spoleŕnosti SGI a Valérieane napadly tyto dodatečné platební výmŕry na DPH u tribunal administratif de la Réunion (správní soud Réunion, Francie), který jejich žaloby zamítl dvŕma rozsudky ze dne 28. února 2013, které byly potvrzeny cour administrative d'appel de Bordeaux (odvolací správní soud v Bordeaux, Francie).

16 Pokud jde o spoleŕnost SGI, cour administrative d'appel de Bordeaux (odvolací správní soud v Bordeaux, Francie) poté, co konstatoval, že se tato spoleŕnost dovolávala své dobré víry, upozornil na to, že tato spoleŕnost nezpochybŕuje ani skutečnost, že ŕetné operace neodpovídají žádnému skutečnému dodání, ani skutečnost, že byla dodání uskutečnŕna se zpoždŕním, a konečnŕ ani skutečnost, že některé transakce byly zrušeny, a že se tedy uvedená spoleŕnost

zřetla kontroly skutečného stavu těchto hospodářských operací, jež se týkaly značných částek. Uvedený soud z toho vyvodil, že daňová správa prokázala, že společnost SGI, jako „osoba profesionálně se zabývající osvobozením od daní v zámořských departementech“, nemohla nést o fiktivní povaze dotčených plnění nebo o nadměrné fakturaci u některých z nich.

17 Pokud jde o společnost Valériane, uvedený soud konstatoval, že vyšetřování provedené daňovou správou umožnilo prokázat jednak neexistenci dodání a instalace dotčeného zařízení a dále existenci řady nesplnění povinností ze strany této společnosti, jako například nezaplacení zůstatku faktury, nezaplacení kauce a nájemného, které byly sjednány v nájemní smlouvě uzavřené s nájemcem zařízení, a neověření skutečné existence zařízení, přičemž nájemní smlouva byla podepsána ještě před fakturací a přijetím zařízení.

18 Vzhledem k tomu, že společnosti SGI a Valériane měly za to, že se cour administrative d'appel de Bordeaux (odvolací správní soud v Bordeaux, Francie) dopustil nesprávného právního posouzení, podaly kasační opravný prostředek ke Conseil d'État (Státní rada, Francie) na základě šesté směrnice, jak je vykládána judikaturou Soudního dvora.

19 Na podporu svého kasačního opravného prostředku společnost SGI tvrdí, že vzhledem k neexistenci vážných indicií, které by umožňovaly předpokládat, že sporná hospodářská plnění byla součástí daňového úniku, nebyla povinna provést kontrolu, zda se tato plnění skutečně uskutečnila. Pokud jde o společnost Valériane, tvrdí, že cour administrative d'appel de Bordeaux (odvolací správní soud v Bordeaux, Francie) nezkoumal, zda daňová správa prokázala, že vědla nebo měla vědět o zapojení dotčených plnění do úniku na DPH.

20 Podle předkládajícího soudu je pravda, že ve svých rozsudcích ze dne 31. ledna 2013, Stroy trans (C-642/11, EU:C:2013:54) a ze dne 31. ledna 2013, LVK (C-643/11, EU:C:2013:55) Soudní dvůr rozhodl, že pokud se vzhledem k podvodu nebo nesrovnalosti, kterých se dopustil vystavitel faktury nebo osoby, které se před ním údajně uplatňovaného za účelem vzniku nároku na odpočet, má za to, že plnění nebylo nikdy uskutečнено, musí být s ohledem na objektivní okolnosti a bez požadavku, aby příjemce faktury prováděl ověření, která mu nepřísluší, prokázáno, že tento příjemce věděl nebo měl vědět, že uvedené plnění bylo součástí daňového úniku na DPH, ověření jehož je na předkládajícím soudu.

21 Předkládající soud nicméně uvádí, že tyto dva rozsudky byly vydány v situaci, která se liší od situace v věci v původních řízeních, a to v situaci, kdy daňová správa vycházela z nesrovnalostí, kterých se dopustil vystavitel faktury nebo jeden z dodavatelů tohoto vystavitele, a předběžné otázky se týkaly důsledků pro uplatnění nároku na odpočet příjemcem faktury, které je třeba vyvodit z toho, že daňová správa neprovedla v oprávněm daňovém výměru opravu DPH přiznané vystavitelem faktury.

22 Ve věci v původním řízení byl nárok na odpočet odmítnut naopak proto, že dotčené zboží nebylo společností dotčeným v původním řízení skutečně dodáno. Předkládající soud si klade otázku, zda v takovéto situaci stačí – k odmítnutí nároku osoby povinné k dani na odpočet DPH – prokázat, že zboží nebo služby nebyly skutečně poskytnuty, nebo zda je nutno rovněž prokázat, že tato osoba povinná k dani vědla nebo měla vědět, že dotčené plnění bylo součástí daňového úniku na DPH.

23 Za těchto podmínek se předkládající soud rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Musí být ustanovení článku 17 [šesté směrnice], jehož ustanovení byla v podstatě převzata do článku 168 směrnice [2006/112/ES o společném systému daní z přidané hodnoty (Úč. vst. 2006, L 347, s. 1)], vykládána v tom smyslu, že je k odepření nároku na odpočet [DPH] uvedené

na fakturách za zboží nebo poskytnuté služby, kterou musí osoba povinná k dani odvádět ze svých vlastních plnění, u nichž daňová správa zjistí, že této osobě ve skutečnosti nebyly poskytnuty, třeba v každém případě zkoumat, zda je prokázáno, že tato osoba věděla nebo měla vědět o tom, že toto plnění bylo součástí úniku na [DPH], že byl tento daňový únik spáchán na podnět vystavitele faktury, jejího příjemce nebo třetí osoby“

24 Rozhodnutím předsedy Soudního dvora ze dne 23. srpna 2017 byly věci C-459/17 a C-460/17 spojeny pro účely písemné i ústní části řízení, jakož i pro účely rozsudku.

K předběžné otázce

K přípustnosti

25 Je třeba zdůraznit, že skutkový stav věci v převodním řízení se udál ve francouzském zámořském departmentu, který podle čl. 3 odst. 3 šesté směrnice nespadá do její působnosti.

26 V této souvislosti je třeba připomenout, že Soudní dvůr prohlásil za přípustné žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce v případech, kdy se i přes to, že skutkový stav věci v převodním řízení nespadá přímo do působnosti unijního práva, stala ustanovení tohoto práva použitelnými v důsledku vnitrostátních právních předpisů, jež sjednotily řešení situací, které nespadají do působnosti unijního práva, s řešeními zvolenými unijním právem (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. března 2018, Jacob a Lassus, C-327/16 a C-421/16, EU:C:2018:210, bod 33 a citovaná judikatura).

27 V takových případech totiž existuje jasný unijní zájem na tom, aby se za účelem předejití budoucím rozdílným výkladem dostalo ustanovením nebo pojmům převzatým z unijního práva jednotného výkladu, a to bez ohledu na podmínky, za kterých se mají uplatnit (rozsudek ze dne 22. března 2018, Jacob a Lassus, C-327/16 a C-421/16, EU:C:2018:210, bod 34).

28 V projednávané věci ze spisu, který má Soudní dvůr k dispozici, vyplývá, že článek 17 šesté směrnice je podle francouzského práva přímo a nepodmíněně použitelný i ve francouzském zámořském departmentu, o který se jedná ve věci v převodním řízení. Existuje proto jasný unijní zájem na tom, aby byla na předloženou otázku poskytnuta odpověď.

29 Předběžná otázka je tedy přípustná.

K věci samé

30 Podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda musí být článek 17 šesté směrnice vykládán v tom smyslu, že k tomu, aby byl osobě povinné k dani, která je příjemcem faktury, odepřen nárok na odpočet DPH, která je vykázána na této faktuře, stačí, aby daňová správa prokázala, že plnění, k nimž byla tato faktura vystavena, se ve skutečnosti neuskutečnila, nebo zda je nutno, aby daňová správa prokázala rovněž nedostatek dobré víry této osoby povinné k dani.

31 Úvodem je třeba zaprvé uvést, že směrnice 2006/112, která vstoupila v platnost dne 1. ledna 2007, zrušila šestou směrnicí, avšak nepřinesla ve srovnání s ní obsahové změny. Vzhledem k tomu, že relevantní ustanovení šesté směrnice mají v podstatě totožný obsah jako ustanovení směrnice 2006/112, je judikatura Soudního dvora, která se týká této poslední uvedené směrnice, použitelná i na šestou směrnicí.

32 Zadruhé ze spisu, který má Soudní dvůr k dispozici, vyplývá, že v projednávaném případě není zpochybováno, že společnosti SGI a Valérieane, jakož i dodavatelé dotyčného zboží, měli postavení osoby povinné k dani ve smyslu šesté směrnice.

33 Zatřetí položená otázka vychází z předpokladu, podle něhož zboží, o které se jedná ve věci v povodním řízení, a které podléhá DPH na vstupu, nebylo ve skutečnosti dodáno.

34 Článek 17 odst. 1 šesté směrnice stanoví, že nárok na odpot dan vzniká okamžikem vzniku daňové povinnosti z odpotitelné daně. K tomu podle čl. 10 odst. 2 této směrnice dochází dodáním zboží nebo poskytnutím služby.

35 Z toho vyplývá, že v systému DPH je nárok na odpot spojen se skutečným uskutečněním dotčeného dodání zboží nebo poskytnutí služby (obdobně viz usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 4. července 2013, Menidzherski biznes reshena, C-572/11, nezveřejněné, EU:C:2013:456, bod 19 a citovaná judikatura).

36 Naopak, pokud ke skutečnému dodání zboží nebo poskytnutí služby nedošlo, žádný nárok na odpot nemohl vzniknout.

37 V tomto ohledu již Soudní dvůr upřesnil, že možnost uplatnění nároku na odpot se nevztahuje na daň, která je dlužná pouze proto, že je vykázána na faktuře (usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 4. července 2013, Menidzherski biznes reshena, C-572/11, nezveřejněné, EU:C:2013:456, bod 20 a citovaná judikatura).

38 Existence či neexistence dobré víry osoby povinné k dani, která žádá o odpot DPH, nemá dopad na otázku, zda se uskutečnilo dodání ve smyslu čl. 10 odst. 2 šesté směrnice. V souladu s účelem této směrnice, která má za cíl zavedení společného systému DPH, který je založen mimo jiné na jednotné definici zdanitelných plnění, má totiž pojem „dodání zboží“ ve smyslu čl. 5 odst. 1 uvedené směrnice objektivní povahu a musí být vykládán bez ohledu na účel a výsledky dotýkajících plnění, aniž by daňová správa měla povinnost provést šetření za účelem zjištění úmyslu osoby povinné k dani, nebo zohlednit úmysl jiného subjektu, než je osoba povinná k dani, který je součástí téhož řetězce dodávek (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. listopadu 2013, Dixons Retail, C-494/12, EU:C:2013:758, body 19 a 21, jakož i citovaná judikatura).

39 V této souvislosti je třeba připomenout, že přísluší tomu, kdo žádá o odpot DPH, aby prokázal, že splňuje podmínky pro jeho uplatnění (rozsudek ze dne 26. září 1996, Enkler, C-230/94, EU:C:1996:352, bod 24).

40 Z toho vyplývá, že existence nároku na odpot DPH podléhá podmínce, že příslušná plnění se skutečně uskutečnila.

41 Kromě toho ani zásady právní jistoty a rovného zacházení, kterých se dovolávají společnosti SGI a Valérieane, ani judikatura vyplývající z rozsudků ze dne 31. ledna 2013, Stroytrans (C-642/11, EU:C:2013:54), a ze dne 31. ledna 2013, LVK (C-643/11, EU:C:2013:55), nemohou vést k odlišnému závěru.

42 Pokud jde nejprve o zásadu právní jistoty, tato vyžaduje, aby právní normy byly jasné, přesné a s předvídatelnými účinky, tak aby se dotčené osoby mohly orientovat v právních stavech a vztazích, které vyplývají z unijního právního řádu (rozsudek ze dne 31. ledna 2013, LVK, C-643/11, EU:C:2013:55, bod 51).

43 Pokud však jde o daňová pravidla dotčená v povodním řízení, neexistují žádné indicie, které by umožňovaly se domnívat, že žalobkyně v povodním řízení nebyly schopny, pokud jde o

použití uvedených pravidel, se v nich užitečně orientovat.

44 Pokud jde dále o zásadu daňové neutrality, která je vyjádřením obecné zásady rovného zacházení, vyžaduje, aby s hospodářskými subjekty, které poskytují stejná plnění, nebylo zacházeno, pokud jde o DPH, rozdílně, není-li takové rozlišování objektivně odůvodněno (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 31. ledna 2013, LVK, C-643/11, EU:C:2013:55, bod 55). Osoba povinná k dani, které byl odmítnut nárok na odpočet z důvodu neexistence zdanitelného plnění, se přitom nenachází ve srovnatelné situaci jako osoba povinná k dani, které byl nárok na odpočet přiznán z důvodu existence skutečného uskutečnění zdanitelného plnění.

45 Konečně je třeba upřesnit, že rozsudky ze dne 31. ledna 2013, Stroy trans (C-642/11, EU:C:2013:54) a ze dne 31. ledna 2013, LVK (C-643/11, EU:C:2013:55), byly vydány za skutkových okolností, které se podstatně lišily od skutkových okolností včís v převodních řízeních. Tyto dva rozsudky se totiž – v kontextu, kdy nebylo prokázáno, že dodání zboží, k nimž se vázal nárok dotčených osob povinných k dani na odpočet, se ve skutečnosti neuskutečnila – zabývaly jednak otázkou, zda daňová správa mohla pouze proto, že dodavatelé nepředložili žádný doklad o tom, že se dotčená dodání uskutečnila, dospět k závěru, že neexistují zdanitelná plnění, a dále otázkou, zda osoby povinné k dani, které byly příjemci těchto faktur, mohly svá tvrzení, že se dotčená plnění skutečně uskutečnila, opřít o to, že daňová správa nepožadovala od vystavitelů sporných faktur jejich opravu.

46 Ve včech v převodních řízeních, jak bylo uvedeno v bodě 33 tohoto rozsudku, však položená otázka vychází z předpokladu, že zboží, které podléhá DPH na vstupu, nebylo ve skutečnosti dodáno.

47 Vzhledem k předcházejícím úvahám je třeba na položenou otázku odpovědět, že článek 17 šesté směrnice musí být vykládán v tom smyslu, že k tomu, aby byl osobě povinné k dani, která je příjemcem faktury, odepřen nárok na odpočet DPH, která je vykázána na této faktuře, stačí, aby daňová správa prokázala, že plnění, k nimž byla tato faktura vystavena, se ve skutečnosti neuskutečnila.

K nákladům řízení

48 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky převodního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (šestý senát) rozhodl takto:

Článek 17 šesté směrnice Rady 77/388/EHS ze dne 17. května 1977 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu – Společný systém daní z přidané hodnoty: jednotný základ daně, ve znění směrnice Rady 91/680/EHS ze dne 16. prosince 1991, musí být vykládán v tom smyslu, že k tomu, aby byl osobě povinné k dani, která je příjemcem faktury, odepřen nárok na odpočet DPH, která je vykázána na této faktuře, stačí, aby daňová správa prokázala, že plnění, k nimž byla tato faktura vystavena, se ve skutečnosti neuskutečnila.

Podpisy.

* Jednací jazyk: francouzština.